

Mám-li tedy na základě studia právní úpravy akciového práva v České republice, Německu a Rakousku dospět k nějakému závěru, musím v první řadě konstatovat, že z hlediska výsledného stavu jsou si všechny tři právní úpravy velmi podobné. Mám tím na mysli zejména to, že ve všech třech případech vznikne zápisem do příslušného rejstříku srovnatelná korporace, s podobnou vnitřní strukturou (když odhlédnu od monistického modelu v připravovaném českém obchodním zákoně), jejíž povinně vytvořený základní kapitál je rozdělen na určitý počet akcií, které jsou buď v držení zakladatelů, nebo částečně v držení zakladatelů a třetích osob.

S výjimkou sukcesivního způsobu založení akciové společnosti podle českého akciového práva je požadovaná minimální výše tohoto základního kapitálu ve všech třech právních řádech srovnatelná, a podle mého názoru nedostatečná. Jak jsem již uvedl, měla by zákonem předepsaná minimální výše základního kapitálu odpovídat skutečnosti, že tato právní forma bývá využívána především k nákladné a rizikové činnosti s dlouhodobou návratností. Jinými slovy chápu akciovou společnost jako určitou privilegovanou formu obchodní společnosti, a nesouhlasím proto se snahou zákonodárců většiny evropských zemí co nejvíce přiblížit tuto právní formu co nejširšímu okruhu podnikatelů. Domnívám se totiž, že pro podnikání v menším rozsahu je v Česku, Rakousku i Německu k dispozici dostatečný výběr z ostatních právních forem obchodních společností.

Zaměříme-li se však na postup založení a vzniku, objevíme spoustu odlišností. Bude asi velice těžké hodnotit, která úprava postupu založení je lepší. Osobně mám pocit, že německá a rakouská úprava je možná někdy až zbytečně komplikovaná. Přesto by podle mého názoru některé jejich instituty českému právu „slušely“.